

Charles Bukowski, *Erections, Ejaculations, Exhibitions, and General Tales of Ordinary Madness*

Copyright © 1972 by The Estate of Charles Bukowski

© 2017 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © by Robert Huffstutter

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,
sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

BUKOWSKI, CHARLES

Povești despre nebunia obișnuită / Charles Bukowski; trad. din lb. engleză și
note de Gabriella Eftimie. – Iași: Polirom, 2017

ISBN print: 978-973-46-6567-9

ISBN ePub: 978-973-46-6830-4

ISBN PDF: 978-973-46-6831-1

I. Eftimie, Gabriella (trad.) (note)

821.111

Printed in ROMANIA

Charles Bukowski

Povești despre nebunia obișnuită

Traducere din limba engleză și note
de Gabriella Eftimie

POLIROM
2017

Cuprins

Un patrușcinci ca să plătești chiria.....	5
La pîrnaie cu inamicul public nr. 1	12
Faze din pîrnaie.....	18
La balamuc, taman la est de Hollywood	23
Ați recomanda o carieră precum scrisul?	39
Marea nuntă zen	52
Reîntîlnire.....	68
Pizde, Platon și o familie fericită.....	74
Pa, Watson	82
Marii poeți mor într-o baltă de rahat.....	88
Pe cînd stăteam în cabana poezilor.....	94
Hristoșii proști.....	101
Prea sensibil	113
Săriți, viol!	119
Un oraș al pierzaniei.....	125
Dacă-ți convine, bine, dacă nu, nu.....	131
Un dolar și 20 de cenți	138
Fără ciorapi.....	141
Fragment de conversație liniștită	149
Bere, poeți și discuții	157
Am împușcat un om în Reno	162
O puzderie de femei	172
Străzi bune în noapte	179
Purpurie ca un iris	188
Ochi precum cerul.....	195

Una pentru Walter Lowenfels	202
Însemnări despre un potențial suicid	210
Cîte ceva despre paraziți	216
O doză proastă	222
Biscuiți în formă de animale	227
Un tip popular	242
Căluț draguț	248
Marea șmecherie cu iarba	254
Pătura	259

În seria ESENȚIAL

au apărut:

- Gaito Gazdanov – *Spectrul lui Alexander Wolf*
F. Scott Fitzgerald – *Povestiri cu Basil și Josephine*
Martha Bibescu – *Papagalul verde*
Dylan Thomas – *Portretul artistului ca tânăr cîine*
Shusaku Endo – *Tăcere*
Kenzaburō Ōe – *Stîrpiți răul de la rădăcină, împușcați copiii*
Ludmila Petrușevskaia – *Povești de dragoste*
Cesare Pavese – *Femei singure*
E.M. Forster – *O călătorie în India*
Chinua Achebe – *Săgeata lui Dumnezeu*
F.M. Dostoievski – *Oameni sărmani*
Irène Némirovsky – *Neînțelegerea*
Irving Stone – *Viața lui Freud. Turnul nebunilor (vol. I)*
Irving Stone – *Viața lui Freud. Paria (vol. II)*
Irène Némirovsky – *Suita franceză*
John Williams – *Stoner*
Patrick Modiano – *Călătorie de nuntă*
Patrick Modiano – *Bulevardele de centură*
F. Scott Fitzgerald – *Toți acei tineri triști*
Gustave Flaubert – *Memoriile unui nebun • Noiembrie*
Françoise Sagan – *Vă place Brahms?*
Hans Fallada – *Și acum ce facem, micuțule?*
Irène Némirovsky – *Dușmanca • Balul*
Pearl S. Buck – *Pavilionul femeilor*
André Gide – *Întoarcerea fiului risipitor*
Patrick Modiano – *Iarba nopților*
Umberto Eco – *Numărul zero*
Cesare Pavese – *Vara de neuitat • Plaja*
Vladimir Șalamov – *Povestiri din Kolîma (vol. I)*
Vladimir Șalamov – *Povestiri din Kolîma (vol. II)*
Françoise Sagan – *Bonjour tristesse*
Carson McCullers – *Balada tristei cafenele*
Paul Bowles – *Ceai în Sahara*
Anna Brâncoveanu de Noailles – *O nouă speranță*
Stefan Zweig – *Frica • Scrisoare de la o necunoscută*
Cesare Pavese – *Noapte de sărbătoare și alte povestiri*
Erich Maria Remarque – *Pe frontul de vest nimic nou*
E.M. Forster – *Howards End*

Un patrușcinci ca să plătești chiria

Duke avea o fetiță de 4 ani, Lala, așa îi puseseră numele. era primul lui copil și el se îngrijise mereu să nu aibă copii, se temea să nu-l omoare cumva, dar acum era înnebunit după ea, îl încînta, știa tot ce gîndea Duke, îi lega un fir invizibil care trecea de la el la ea, de la ea la el.

Duke și Lala erau în supermarket, îndrugau verzi și uscate. vorbeau despre orice le trecea prin cap, ea îi spunea tot ce știa și, instinctiv, știa destule, iar Duke, cu toate că nu știa prea multe, îi spunea ce putea și el și treaba mergea. se simțeau bine împreună.

- ce-i aia? întrebă ea.
- o nucă de cocos.
- și ce are înăuntru?
- lapte și o chestie ca guma de mestecat.
- și de ce sînt înăuntru?
- pentru că le e bine acolo, înăuntru, tot laptele ăla și guma aia se simt bine acolo, în coajă. își spun: „vai, ce bine e aici!“.
- și de ce se simt bine acolo?
- pentru că oricine s-ar simți bine acolo. și eu m-aș simți.
- nu te cred. de-acolo, dinăuntru, n-ai putea să conduci mașina, de dinăuntru n-ai avea cum să mă vezi. și nici omletă cu șuncă n-ai putea să mănîinci dinăuntru.
- omleta cu șuncă nu e totul.
- dar *ce* e totul?
- nu știi. poate miezul soarelui, înghețat bocnă.
- MIEZUL SOARELUI...? ÎNGHEȚAT BOCNĂ?
- da.
- și cum ar arăta miezul soarelui dacă ar fi înghețat bocnă?

— păi, se zice că soarele e ca o minge de foc. și nu știu dacă specialiștii ar fi de acord cu mine, dar eu cred că ar arăta cam așa. Duke luă un avocado.

— uau!

— da, asta e de fapt un avocado: un soare înghețat. mîncăm soarele și apoi ne simțim încălziți.

— și toată berea aia pe care o bei e și ea soare?

— da.

— și în mine e soare?

— mai mult decît în toți oamenii pe care-i cunosc.

— iar eu cred că tu ai în tine un SOARE MARE, mare de tot!

— mulțumesc, iubito.

se plimbară de colo colo și așa făcură toate cumpărăturile. Duke nu cumpără nimic. Lala în schimb umplu coșul cu tot ce-și dorea. unele chestii nu erau de mîncat: baloane, creioane, un pistol de jucărie. un astronaut cu o parașută care se deschidea dacă îl aruncai în sus. al dracu' astronaut.

Lalei nu-i plăcea de casierită. se uită la ea serioasă, grozav de încruntată. săraca femeie avea niște obraji supti și goi – era un personaj dintr-un film de groază și nici măcar nu o știa.

— bună, drăguț! spuse casierita.

Lala nu-i răspunse. Duke n-o obligă s-o facă. plătiră și se îndreptară spre mașină.

— ăștia ne iau banii, observă Lala.

— da.

— și dup-aia tu trebuie să te duci să lucrezi noaptea, ca să faci rost de alți bani. nu-mi place cînd pleci de acasă noaptea. hai să ne jucăm de-a mama și copilul. vreau să fiu eu mama și tu, copilașul.

— OK, uite că eu sînt copilașul. ei, cum ți se pare, mami?

— OK, copilaș, poți să conduci mașina?

— hai să încerc.

și apoi erau în mașină și porniră. un dobitoc călcă accelerația și încercă să îi bușească în timp ce virau la stînga.

— copilaș, de ce vor oamenii să intre în noi cu mașina?

— păi, mami, asta e pentru că sînt nefericiți și oamenilor nefericiți le place să le facă rău și altora.

— și nu există și oameni fericiți?

— există mulți oameni care doar se prefac că sînt fericiți.

— de ce?

— pentru că le e rușine și frică și nu au curajul s-o recunoască.

— ție ți-e frică?

— eu am curaj s-o recunosc doar față de tine – mi-e atît de frică, mami, că simt că am să mor în orice clipă.

— copilaș, vrei să-ți dau biberonul?

— da, mami, da' stai să ajungem acasă.

își continuă drumul și o cotiră la dreapta pe Normandie. era mai greu să fii lovit dacă virai la dreapta.

— lucrezi și-n noaptea asta, copilaș?

— da.

— de ce lucrezi noaptea?

— e întuneric. oamenii n-au cum să mă vadă.

— de ce nu vrei să te vadă?

— pentru că dacă m-ar vedea, m-ar prinde și m-ar băga la zdup.

— ce-i aia zdup?

— tot ce vezi e un zdup!

— EU nu sînt un zdup!

parcară și duseră cumpărăturile în casă.

— mama! spuse Lala, am adus de mîncare! sori înghețați, *astro-nauți*, de toate!

mama (ei îi spuneau Mag), mama spuse:

— în regulă.

apoi, către Duke:

— fir-ar să fie, aș vrea să nu trebuiască să pleci în seara asta. am iar sentimentul ăla. mai bine nu te duce, Duke.

— ai tu sentimentul ăla? draga mea, eu îl am în fiecare zi. face parte din slujbă. trebuie să plec. sîntem faliți. copila a aruncat în coșul ăla tot ce-a apucat, de la conserve la caviar.

— Doamne ferește, omule, păi nu poți s-o controlezi?

— vreau să fie fericită.

— n-o să fie fericită dacă intri la pîrnaie.

— știi ceva, Mag? în profesia mea trebuie să accepți că o să stai la mititica o anumită perioadă. nu cine știe ce. asta e tot. eu am stat doar puțin. am avut mai multă baftă decît majoritatea.

— și ce-ar fi dacă ți-ai găsi o slujbă decentă?

— dragă, mi-e mult mai bine așa decît să trag la strung. slujbe decente nu există. cu toții murim, într-un fel sau altul. iar eu am deja drumul meu, sînt un fel de dentist care scoate dinții cariati ai societății. e singurul lucru la care mă pricep. pentru mine e prea tirziu. și știi bine cum se poartă ăștia cu foștii pușcăriași. știi ce ne fac, ți-am mai zis, ți-am mai...

— știi foarte bine ce mi-ai zis, dar...

— dar, dar, dar și iar dar! spuse Duke. fir-ar al dracului, lasă-mă să termin!

— poftim, termină odată.

— lipitorile astea jechoase, sugătorii de pulă care stau în Beverly Hills și Malibu. tipii ăștia sînt specializați în „reabilitarea” pușcăriașilor, sînt experți în foști pușcăriași. te fac să crezi că eliberarea condiționată, căcatul ăla, ar fi un buchet de trandafiri. aiurea. e muncă de sclav. comisia pentru eliberarea condiționată știe asta, și ei știi asta, așa cum o știm și noi. economisești bani pentru stat, faci bani pentru alții. un căcat. totul e un mare căcat. totul. te pun să muncești de trei ori cît ar munci un om normal, iar ei fură pe toată lumea, dar legal – vînd marfă de doi bani la un preț de zece sau douăzeci de ori mai mare, dar totul e conform legii, legii lor...

— să fiu a naibii dacă n-am auzit asta de o sută de ori...

— și eu să fiu a naibii dacă n-o s-o mai auzi ÎNC-O DATĂ! crezi că nu vād și nu simt nimic? crezi că ar trebui să-mi țin gura? chiar și față de propria nevastă? nu ești tu nevastă-mea? nu ne futeam? nu trăim împreună?

— tu ești ăla care a dat-o-n bară și acum te plîngi.

— dă-te-n mă-ta! a fost o greșeală, o eroare tehnică! eram doar un puști, nu înțelegeam regulile lor căcăcioase...

— și acum încerci să-ți justifici idiotenia!

— auzi, asta chiar că e bună! asta CHIAR MI-A PLĂCUT! soțioara mea. o pizdă proastă. nu ești decît o pizdă proastă pe scările casei albe, larg deschisă și secată mental...

— e și copilul de față, Duke.

— bun. lasă-mă să termin. proasto. REABILITARE. ăsta-i cuvîntul, dracu' să-i ia de sugători de pulă din Beverly Hills. cît sînt ei de decenti și de UMANI! cu nevestele lor care ascultă Mahler în sala de concert și fac donații în scopuri caritabile, scutite de impozite.

și care sînt alese cele mai remarcabile zece femei ale anului în *L.A. Times*. și SOȚII lor știi ce fac? te înjură ca pe ultimul om în uzinele lor nenorocite. îți taie din salariu, iar diferența și-o bagă în buzunar fără nici o explicație. totul e așa un căcat, cum de nu-și dă nimeni seama? nu-și DĂ SEAMA chiar nimeni?

— eu...

— tu să TACI! Mahler, Beethoven, STRAVINSKI! te pun să lucrezi peste program pe degeaba. te calcă în picioare și dacă ai scos o VORBĂ măcar, gata, deja sînt călare pe telefon, sună la ofițerul care te supraveghează: „Scuze, Jensen, dar trebuie să-ți spun că omul tău a furat 25 de dolari din casă. și începuse să ne placă”.

— și tu ce fel de dreptate vrei? Doamne, Duke, nu știi ce să mai fac. aberezi, aberezi tot timpul. te faci pulbere și vii să-mi spui că Dillinger a fost cel mai tare om care a trăit vreodată. te legeni în scaunul ăla, beat turtă, și zbieri Dillinger în sus și Dillinger în jos. și eu sînt vie, să știi, și eu simt, ascultă-mă și pe mine...

— dă-l dracului pe Dillinger! e mort. ce dreptate vrei? nu există așa ceva în America. există o singură dreptate. întreabă-i pe cei din familia Kennedy, întreabă-i pe morți, întreabă pe oricine!

Duke se ridică din balansoar, se duse la dulap și smulse de sub cutia cu ornamentele pentru bradul de Crăciun un pistol. calibrul patrușcinci.

— ăsta, vezi, ăsta e singura dreptate din America. e singura chestie pe care o înțelege toată lumea.

și flutură pistolul prin fața lor.

Lala se chinuia cu astronautul. parașuta nu i se deschidea cum trebuie. lui Duke i se părea normal: un fals. încă un fals. ca pescărușul orb. ca pixul. ca Iisus strigînd după Tatăl Lui cînd toate liniile de comunicație erau întrerupte.

— ascultă, spuse Mag, ia de-aici pistolul ăla blestemat. o să-mi caut eu ceva de lucru. lasă-mă să-mi găsesc ceva de lucru.

— TU să-ți găsești de lucru? m-am săturat să tot aud placa asta. singurul lucru la care ești bună e să te fuți, așa, în doru' lelii, sau să stai tolănită, să-ți citești revistele și să te îndopi cu ciocolată.

— of, Doamne, nu e în doru' lelii, Duke. TE IUBESC, te iubesc din toată inima.

apoi Duke s-a simțit obosit.

— bine, dacă așa zici tu. atunci pune măcar cumpărăturile alea-n frigider. și fă-mi ceva de mâncare înainte să plec în oraș.

Duke băgă pistolul în dulap. se așează și-și aprinse o țigară.

— Duke, îl întrebă Lala, vrei să-ți zic Duke sau Tati?

— mi-e indiferent, puiule, cum vrei tu.

— de ce are păr nuca de cocos?

— of, Doamne, habar n-am. eu de ce am păr pe coaie?

Mag ieși din bucătărie cu o cutie de mazăre.

— nu-ți permit să vorbești așa cu copilul meu.

— copilul tău? vezi gurița aia rotundă? e exact ca a mea. vezi ochii ăia? pupilele alea? exact ca ale mele. copilul tău, auzi! doar fiindcă a ieșit din gaura ta și a supt la țigete tale... nu e copilul nimănui. e propriul ei copil.

— insist să nu mai vorbești așa de față cu copilul! spuse Mag.

— insiști... insiști...

— da, insist!

ținea conserva de mazăre în aer, balansînd-o în palma stîngă.

— chiar insist.

— dacă nu iei conserva aia de mazăre din fața mea, jur pe... cine mama mă-sii vrei tu că ȚI-O VÎR ÎN FUND DE NU TE VEZI!

Mag se retrase în bucătărie, cu mazăre cu tot. rămase acolo.

Duke se duse la șifonier și își luă haina și pistolul. își sărută fetița de la revedere. era mai fermecătoare decît un bronz pe piele în decembrie și 6 cai albi galopînd pe o colină înverzită. chiar așa se gîndi, de parcă abia în clipa aceea și-ar fi dat seama. ieși rapid. dar ușa o închise cu grijă.

Mag ieși din bucătărie.

— Duke a plecat, spuse puștoaica.

— da, știu.

— mi-e cam somn, mamă. citește-mi din cartea aia.

se așezară amîndouă pe canapea.

— se mai întoarce Duke, mami?

— dobitocul ăla, da, se întoarce.

— ce-i aia dobitoc?

— Duke e un dobitoc. și îl iubesc.

— iubești un dobitoc?

— păi, da, rîse Mag. uite că da. vino-ncoară, iubito. hai la mama. o luă pe copilă în brațe.

— vai, ce caldă ești! ca o șuncă prăjită. sau ca o gogoasă caldă.

— NU sînt șuncă și nici GOGOASĂ! șuncă și gogoasă ești TU!

— e lună plină în seara asta. prea multă lumină, prea multă. mi-e frică, mi-e tare frică. Dumnezeu, îl iubesc pe omul ăsta, o, Doamne...

Mag se aplecă peste o cutie de carton și alese o carte pentru copii.

— mami, de ce are păr nuca de cocos?

— de ce are păr?

— da.

— auzi, lasă-mă să văd ce-i cu cafeaua aia. parcă aud că dă în foc. stai puțin să închid aragazul.

— bine.

Mag se duse în bucătărie și Lala o așteptă pe canapea.

timp în care Duke stătea în fața unui magazin de spirtoase, la intersecția dintre Hollywood și Normandie, și se gîndea: ce dracu', ce dracu', ce dracu'.

nu era bine, nu era bine deloc. poate că în spatele lui stătea un căcănar cu Lugerul, urmărindu-l printr-o gaură. așa l-au dat gata pe Louie. l-au împușcat ca pe o marionetă din aia din parcurile de distracții. crimă legală. toată lumea asta împușcată se scaldă în căcatul crimelor legale.

locul nu părea în regulă. în seara asta ar fi mers mai degrabă un băruleț. sau o căciumă mai dubioasă. ceva simplu. cît să iasă banii de chirie pe-o lună.

încep să-mi pierd curajul, se gîndi Duke. mai am puțin și-o să mă apuc să ascult Șostakovici.

se urcă iar în Fordul lui negru din '61.

și o porni spre nord. 3 cvartale. 4 cvartale. 6 cvartale. 12 cvartale, într-o lume înghețată. în timp ce Mag stătea cu copila în brațe și citea dintr-o carte, VIAȚA ÎN PĂDURE...

— nevăstuica și verișorii săi, nurca, samurul și jderul, sînt animale mlădioase, rapide și rapace. aceste animale sînt carnivore și se află într-o competiție permanentă și înverșunată pentru...

apoi minunăția de copilă adormi și afară era lună plină.

La pîrnaie cu inamicul public nr. 1

era în 1942 și eu ascultam Brahms în Philadelphia. aveam un picup mic. era a doua parte din simfonie. pe atunci locuiam singur. beam agale dintr-o sticlă de vin de Porto și fumam un trabuc ieftin. stăteam într-o cameră mică, dar curată. și, cum se zice în cărți, deodată bătu cineva la ușă. credeam că veniseră să-mi înmîneze premiul Nobel sau Pulitzer. cînd colo, 2 tipi masivi, cu moace de țărănoi proști.

Bukowski?

da.

mi-au arătat o legitimație: FBI-ul.
vino cu noi. mai bine ți-ai pune și haina. o să dureze ceva timp.
habar n-aveam ce făcusem. nici nu m-am obosit să întreb. mă gîndeam că oricum totul era pierdut. unul dintre ei l-a oprit pe Brahms. am coborît în stradă. pe geamuri răsăriseră o grămadă de capete, de parcă toți știau deja.

apoi eterna voce feminină:

ia uitați-l pe nenorocitul ăla! l-au prins!

pur și simplu nu mă înțeleg cu femeile.

încercam să-mi amintesc dacă făcusem ceva și singurul lucru care îmi venea în minte era că, poate, am omorît pe vreunul cît eram beat. numai că nu înțelegeam ce treabă avea aici FBI-ul.
ține mîinile pe genunchi și nu mișca!

2 tipi stăteau pe scaunul din față și 2 pe bancheta din spate, așa că m-am gîndit că sigur am omorît pe cineva, și încă pe cineva important.

mașina a pornit și eu am uitat și-am dat să-mi scarpin nasul.

IA VEZI CE FACI CU MÎNA AIA!

cînd am ajuns, unul dintre agenți mi-a arătat niște fotografii înșirate pe cei 4 pereți ai biroului.

vezi pozele alea? m-a întrebat el sumbru.

m-am uitat la poze, erau foarte frumos înrămate, dar nici una din fețe nu-mi spunea nimic.

da, văd pozele, i-am spus.

sînt agenți FBI căzuți la datorie.

nu știam ce ar fi vrut să spun, așa că n-am spus nimic.

m-au dus într-o altă încăpere. acolo era un tip care stătea la un birou.

UNDE E UNCHIUL TĂU JOHN? a țipat el la mine.

ce? am întrebat.

UNDE E UNCHIUL TĂU JOHN?

nu știam ce vrea. pentru un moment am crezut că vrea să spună că port vreo armă secretă, cu care ucid oamenii cînd sînt beat. eram nervos și nu pricepeam nimic.

mă refer la JOHN BUKOWSKI!

a, păi e mort.

la naiba, nu-i de MIRARE că nu dăm de el!

m-au condus într-o celulă vopsită în portocaliu cu galben. era într-o simbătă după-amiază. prin fereastra celulei mele vedeam oameni mergînd pe stradă. ce noroc pe capul lor! peste drum era un mic magazin de discuri. dintr-un difuzor se auzea muzică. acolo, afară, totul părea atît de liber și de ușor! eu stăteam și mă întrebam ce făcusem. îmi venea să plîng, dar n-am putut să-mi storc nici o lacrimă. mă cuprinsese un fel de greață tristă, un soi de tristețe gretoasă, ca atunci cînd simți că mai rău de-atît nu poate să-ți fie. cred că știți senzația. cred că toți o trăim din cînd în cînd. dar am impresia că eu am trăit-o foarte des, mult prea des.

închisoarea Moyamensing îmi amintea de o fortăreață veche. 2 porți mari de lemn s-au deschis și am intrat. mă mir că n-am trecut și un șanț cu apă.

m-au pus în celulă cu un grăsan cu moacă de contabil.

Courtney Taylor, inamicul public nr. 1, a zis el. de ce te-au băgat aici? m-a întrebat.

(între timp aflasem, fiindcă întrebaseram pe drumul înapoi.)
pentru că am fugit de recrutare.